

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Angaaende nærværende Lovforslag har der været ført Forhandlinger saavel med Arbejderforsikrings-Raadet som med Fællesrepræsentationen for dansk Skibsfart og Ulykkesforsikringsforeningen for danske Fiskere. De stedfundne Forhandlinger have vel ikke resulteret i Tilvejebringelse af Enighed mellem de paagældende, men der er fra disses Side fremkommet Ønsker og Forslag, som man i ikke ringe Omfang har ment at kunne efterkomme. Saaledes som Forslaget foreligger formuleret, har man ved samme søgt at yde Fyldest overfor ethvert berettiget Krav, for hvilket Skibsfartens Repræsentanter have gjort sig til Talsmænd.

Ved Udarbejdelsen af Forslaget har man ladet det være sig magtpaaliggende i saa vid en Udstrækning som muligt at bringe de samme Principper til Anvendelse, der have fundet deres Udtryk i Lov Nr. 4 af 7de Januar 1898 om Arbejderes Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde i visse Virksomheder. Praktiske Hensyn have imidlertid gjort det ønskeligt, at der i flere Henseender foretages ikke ubetydelige Lempelser eller Afgivelser, af hvilke her skal fremhæves de væsentligste.

Bortset fra de maskinelle Ulykkestilfælde, lægger Loven af 7de Januar 1898 Ansvaret efter samme paa Enkeltmand eller Selskab, for saa vidt de som Næringsvej drive nogen af de i bemeldte Lovs § 4 A. nævnte Virksomheder, samt paa Stat og Kommune, for saa vidt de beskæftige Arbejdere i nogen af de paagældende Virksomheder. Med Hensyn til Søfartsvirksomhed har man imidlertid (jfr. §§ 1, 2, jfr. § 23) ikke ment at kunne fastholde den Begrænsning, at Virksomheden, for saa vidt den drives af Enkeltmand eller Selskab, skal drives som Næringsvej. Man har nemlig ikke turdet se bort fra, at større Handelsfirmaer efter Omstændighederne kunne se deres Fordel ved at lade deres Vareforsendelser foregaa ved Skibe, over hvilke de alene have Raadighed. Selv om Skibene ejes af de paagældende Han-

delsfirmaer, ville disse dog ikke kunne anses for at drive Søfartsvirksomhed som Næringsvej i den Forstand, i hvilken dette Udtryk er at forstaa efter Loven af 7de Januar 1898. At udelukke Besættningen paa de ommeldte Skibe fra Forsikring efter nærværende Lovforslag vilde imidlertid sikkert afstedkomme megen Misnøje hos Søfolk, der vanskeligt vilde kunne forstaa Grunden til den uensartede Retsstilling, som de vilde være undergivne, eftersom de vare forhyrede med det ene eller det andet Skib, ganske uden Hensyn til, at Skibene vare udsatte for samme Risiko. En Frafaldelse af Kravet om, at Virksomheden skal drives som Næringsvej, vil for øvrigt for Søfartsvirksomheds Vedkommende kun med tvivlsom Føje kunne anses for en egentlig Afgivelse fra de Principper, der have ligget til Grund for Loven af 7de Januar 1898. Ret beset tager nævnte Lov — for saa vidt angaar de under samme hørende Virksomheder — overvejende kun Sigte paa at udelukke fra Forsikring saadanne Virksomheder, der, om end de drives for Vindings Skyld, dog kun udøves rent sporadisk eller som et lidet væsentligt Accesorium til en anden Virksomhed, saaledes at det tør antages, at de Arbejdere, der anvendes til Arbejder, som ere undtagne fra Forsikring, kun for kortere Tidsrum ere beskæftigede herved. En anden Sag er det, at det praktiske Liv altid vil fremvise et stort Antal Grænsetilfælde, paa hvilke Loven af 7de Januar 1898 ikke vil kunne bringes til Anvendelse, og hvor saaledes de til Grund for samme liggende Principper ikke kunne gennemføres fuldtud. Ved nærværende Lovforslag er man ganske vist gaaet et Skridt videre, idet man ikke har fundet Anledning til at holde Skibe, der benyttes til Lystsejlad, udenfor Forslagets Bestemmelser. Men dette finder formentlig tilstrækkelig Forklaring deri, at naar man først har frafaldet Kravet om, at Søfartsvirksomheden skal drives som Næringsvej, maa Vægten alene lægges paa selve Virk-